www.dailyassam.com

পাঠ ৯

ভয়

সাহিত্যৰ বিভিন্ন শাখাৰ ভিতৰত চুটিগল্প অন্যতম। চুটিগল্পত একোটা কেন্দ্ৰীয় ভাবভিত্তিক কাহিনী থাকে। মানুহৰ অভিজ্ঞতা আৰু আৱেগৰ বিভিন্ন মুহূৰ্তবোৰেই এনে কাহিনীৰ উপজীব্য। কম পৰিসৰতে প্ৰকাশ কৰিব লগা হোৱা বাবে ইয়াক বোলা হয় চুটিগল্প। ইয়াৰ উপস্থাপন বৈচিত্ৰ্যময় আৰু সমাপ্তি ইংগিতপূৰ্ণ হয়।

বিশিষ্ট গল্পকাৰ শীলভদ্ৰৰ অনুপম সৃষ্টি 'ভয়'ৰ মাজত মানৱীয় সম্পৰ্কৰ সংঘাত, সাম্প্ৰদায়িক সম্প্ৰীতিৰ আৱশ্যকতা আৰু পৰিস্থিতি অনুসৰি ভয়-শংকা আঁতৰাই আগবাঢ়ি যোৱাৰ ইংগিত স্পষ্টভাৱে দেখা যায়।

খাইছে, বইছে দৰকাৰ হ'লে মাজে মাজে হাঁহিছেও — কিন্তু ৰবীনৰ মনৰ আওহতীয়া ঠাইৰ পৰা ভয় এটাই সন্তৰ্পণে ভুমুকি মাৰি থাকে। কোনো ৰকমে এই ভয়ক গুচাব নোৱাৰি।

ফুৰা-চকা, সকলো সময়তে এই ভয়ে ৰবীনৰ লগ নেৰে। পৰিবাৰক লৈ ফুৰিবলৈ ওলালেই তৰ্কা-তৰ্কি লাগি যায়। নকওঁ নকওঁ বুলি চেষ্টা কৰি থাকিও তেওঁ মনে মনে থাকিব নোৱাৰে।

'হে'ৰা, বাটৰ মাজেৰেনো কিয় খোজ কাঢ়িব লাগিছে? কাষেৰে গ'লে কিবা মান যায় নেকি?' পৰিবাৰ ৰমলা বিৰক্ত হৈ উঠে।

'আৰু কিমাননো কাষলৈ যাব লাগে? নৰ্দমালৈ নামি গ'লেহে হ'ব।'

দুয়োজনে দুয়োজনৰ ওপৰত বিৰক্ত হৈ উঠে। ৰবীন মনে মনে থাকে। ইমান গাড়ী-মটৰ। সাৱধানে যাবলৈ কোৱাটো কি বেয়া কথা?

আচলতে কিনো সাৱধান হ'ব পাৰি? সিদিনা চাহ দোকানত ট্ৰাক এখন সোমাই দুজন মানুহ মাৰিলে। বিপদ কেতিয়া কেনেকৈ আহে কোনে ক'ব পাৰে? সত্য খুৰাৰ ল'ৰাজন ফুটবল খেলি থাকোঁতে ঢুকাল। ধুনীয়া মৰম লগা ল'ৰাজন। পঢ়াতো ভাল। এইবাৰ পি.ইউ. পৰীক্ষা দিলেহেঁতেন।

কিছুদিনৰ পৰা পোনাইঁতেও ক্ৰিকেট খেলাত ধৰিছে। কাঠৰ বল নহ'লেই নহয়। লাগিলে ৰক্ষা আছেনে? হাক দিলে কোনে শুনে? ৰমলাই জক্-জকাই উঠে। নেখেলিনো কি কৰিব? থম্‌থম্‌কৈ ঘৰত বহি থাকিব নেকি? ৰমলাই কয় — 'ইমান ভয়াতুৰ মানুহ মই জনমত দেখা নাই।'

অফিচত কাম কৰি থাকিও হঠাতে ৰবীনৰ বুকুখন ধৰ্‌ফৰাই উঠে। পোনাইঁতৰ স্কুলৰ সমুখৰ বাটটোত লানি নিছিগা গাড়ীৰ সোঁত। পোনা যদি অন্যমনস্ক হৈ পৰে? স্কুলৰ পৰা ওলাই আহোঁতে যদি আপোন পাহৰা হৈ যায়? পোনাৰ স্কুল বন্ধ থাকিলে ৰবীনে মনে মনে ভাল পায়। ৰমলা অবশ্যে বিৰক্ত হয়। দিনটো ঘৰত গণ্ডগোল কৰি থাকিব।

কেতিয়াবা অফিচৰ কাগজ-পত্ৰত ৰবীনে মন দিব নোৱাৰে। চকু দুটা তুলি শূন্য দৃষ্টিৰে চাৰিওফালে এবাৰ চায়। কাষৰ মানুহবোৰৰ নিশ্চিন্ত ভাব দেখি খং উঠি যায়।

তেওঁ কাম কৰিব, ল'ৰা-ছোৱালীকেইজনক মানুহ কৰিব। এইখিনি হ'লেই তেওঁৰ হ'ল। সেই কাৰণেইতো ভয়। মৰাৰ কাৰণে তেওঁৰ ভয় নাই। কিন্তু ইহঁতৰ কি হ'ব? ৰমলাৰ? ল'ৰা-ছোৱালী তিনিটাৰ? ৰমলাৰ স্বভাৱত গভীৰতা নাই। কোনো কথাই গধুৰভাৱে ল'ব নাজানে। সোঁতত গা এৰি দিয়া স্বভাৱ। চকু বন্ধ কৰি থাকিলে ভয়ৰ কাৰণ নোহোৱা হৈ যাবনে?

ৰবীনে কিমান বুজাবৰ চেষ্টা কৰে।

'বাৰু, হঠাতে যদি মই মৰি যাওঁ, তুমি ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাক লৈ কি কৰিবা?'

প্ৰশ্নৰ এটা যুক্তিপূৰ্ণ উত্তৰ দিয়াৰ সলনি ৰমলাই ভাৱাবেগৰ উচ্ছ্বাসত হুলস্থূল লগাই দিয়ে। সেইকাৰণেইতো ৰবীনৰ ভয়। বিপদৰ সন্মুখত থিয় হ'বলৈ নিজকে প্ৰস্তুত কৰি ৰাখিলে ভাল। তেওঁলোকৰ অফিচৰ কাকতি! সিদিনাও অফিচৰ কাম কৰি গৈ ৰাতিটোৰ ভিতৰতেই মৰি থাকিল।

ভয় ৰবীনৰ চৌবিশ ঘন্টাৰ লগৰীয়া। খাইছে, বইছে, দৰকাৰ হ'লে হাঁহিছেও, কিন্তু সদায় মনৰ আওহতীয়া ঠাইত ভয় এটুকুৰা গোট বান্ধি আছে। কোনোৰকমে আঁতৰাই দিব নোৱাৰে।

আবেলি অফিচৰ পৰা আহি দেখিলে ঘৰৰ সমুখৰ দুৱাৰখন খোলা। সৰু ছোৱালীজনী অকলে বাৰান্দাত। ৰমলা ক'ত?

'হেৰা ৰমলা, ৰমলা।'

কি হ'ল? ক'লৈ গ'ল?

উত্তেজনাত ৰবীনৰ হাত-ভৰিবোৰ কঁপিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ৰমলাৰ কোনো বিকাৰ নাই। নিশ্চিন্তভাৱে গা ধুই বাথৰুমৰ পৰা ওলাই আহিল। ওলোটাই ৰবীনক প্ৰশ্ন কৰিলে— 'ইমান চিঞৰিছা কিয়? কি হ'ল?'

'কি কৰাহে? কাণ্ডজ্ঞান নাই। এনেকৈ দুৱাৰখন খুলি ছোৱালীজনীক আগফালে থৈ বাথৰুমত সোমাই আছা। কোনোবা আহিলেওতো পানীৰ শব্দত একো শুনা নাপাবা। কি যে কৰা!'

ৰমলাই আচৰিত হৈ সুধিলে— 'কোন আহে? কিয় আহে?'

'কোন আহে? কিয়? চোৰ বদমাচ কত ৰকমৰ মানুহ আছে। ঘৰৰ বস্তু উঠাই লৈ গ'ল, ছোৱালীজনীকেই লৈ গ'ল। অকলে পাই তোমাক ....।'

উচাট মাৰি ৰমলা কাষৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। 'মানুহটোৰ কথা শুনাচোন। তোমাৰ দৰে ভয়াতুৰ মানুহ মই জনমত দেখা নাই। ৰাজ্যৰ নোহোৱা কথা।'

ৰমলাৰ সঁচাই মাজে মাজে অসহ্য লাগে। ইমান ভয় মানুহজনৰ। কঁৰবাত খট্‌কৈ শব্দ এটা হ'লেও জাঁপ মাৰি উঠে। ল'ৰা-ছোৱালী কাৰোবাৰ সামান্য অসুখ হ'লেও ঘনাই বাথৰুম বা পায়খানালৈ যোৱা আৰম্ভ হয়। কেতিয়াবা ৰমলাৰ সঁচাকৈয়ে অসহ্য লাগে। গভীৰ ৰাতি হঠাতে উৎকৰ্ণ হৈ ৰবীনে কিবা শুনাৰ চেষ্টা কৰে। মনত হয় দূৰৈত উচ্ছৃংখল জনতাৰ অস্পষ্ট কোলাহল । ৰবীনৰ বুকু ধক্‌কৈ উঠে। উচ্ছৃংখল জনতা দাৱানলৰ দৰে। বিবেক্ নাই, বিচাৰ নাই, অনুভূতি নাই। সন্মুখৰ সকলো ছাৰখাৰ কৰি যায়। দাৱানল সৃষ্টি কৰাৰ কাৰণে ফিৰিঙতি এটাই যথেষ্ট। তাৰ পাছত নিজৰ ভাবাৱেগেৰে নিজ শক্তি আহৰণ কৰি লয়।

ৰবীনে ৰমলাক ঠেলা মাৰি কয় — 'হেৰা, চেপা গণ্ডগোল এটা শুনিছা নহয়?'

ৰমলাই বিৰক্ত হৈ কয় — 'আকৌ কি হ'ল?'

'দূৰৈত উচ্ছৃংখল জনতাৰ চিঞৰ-বাখৰ যেন নালাগেনে? ভালকৈ কাণ পাতি শুনাচোন। গণ্ডগোল এইপিনে আগবাঢ়ি আহিছে নেকি?'

'কিহৰ গণ্ডগোল? কিহৰ কাৰণে?' ৰমলাৰ অজ্ঞতাত ৰবীনৰ খং উঠি যায়। উত্তেজিত হৈ কয় —'কিহৰ কাৰণে আৰু? ধৰ্মৰ কাৰণে, ভাষাৰ কাৰণে, কলা-কৃষ্টি বেলেগ হোৱা কাৰণে। কেতিয়া কি কাৰণে গণ্ডগোল লাগে কেনেকৈ ক'বা?'

আকৌ ভালকৈ টোপনি যোৱাৰ আগতে ৰমলাই কয় —' থোৱা, থোৱা। দেশত নোহোৱা কথা। শুই থাকা। বহুত ৰাতি হৈছে।'

সিদিনাও মাজৰাতি হঠাতে ৰবীনৰ টোপনি ভাঙি গ'ল। কাণ পাতি শুনিলে। কোনোবাই চিঞৰ-বাখৰ কৰিছে যেন লাগিল।

'হেৰা, শুনিছা? কোনোবাই চিঞৰা যেন লাগিছে।' ৰমলাই বাগৰ সলাই আধা টোপনিতে উত্তৰ দিলে — 'একো নহয়, শুই থাকা।'

সঁচাই। কোনোবাই চিঞৰ-বাখৰ কৰিছে।

কোলাহল জহীৰুদ্দিনৰ ঘৰৰ ফালৰ পৰা নহয় জানো? জহীৰুদ্দিনে এই চুবুৰীত ঘৰভাৰা লৈ থাকে, ওকালতি কৰে। ভদ্ৰ আৰু বিনয়ী ডেকা। চুবুৰীৰ সকলোৰে লগত ভাল। ভিন ঠাইৰ মানুহে জহীৰুদ্দিনৰ ঘৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহিছে নেকি?

ৰবীনে তৎক্ষণাৎ বুজি পালে যে উন্মত্ত জনতাই আজি তেওঁৰ ঘৰ আক্ৰমণ নকৰিলে কালিলৈ কৰিব। কালিলৈ নকৰিলেও পৰহি কৰিব। বিভিন্ন ধৰ্ম, বিভিন্ন ভাষা, বিভিন্ন সম্প্ৰদায়, কিমান জাতি আৰু উপজাতি। অসংখ্য খণ্ডিত সত্তাৰ এয়েই অমোঘ পৰিণতি।

তেওঁ ব্যস্তভাৱে দুৱাৰ খুলি ওলাবলৈ ল'লে। ৰমলাই আতংকত চিঞৰি উঠিল।

'তুমি ক'লৈ যোৱা?

'জহীৰৰ ঘৰৰ ফালে। আজি মই তাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ নগ'লে কালিলৈ মোৰ ল'ৰা -ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোন আহিব?'

হঠাতে ৰবীনৰ মনৰ পৰা সকলো ভয় আঁতৰি গৈছে।

গল্পকাৰ— শীলভদ্ৰ

জানো আহা

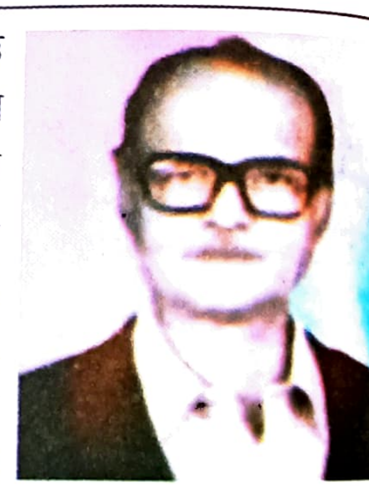

শীলভদ্ৰৰ পৰিচয় ঃ 'শীলভদ্ৰ'ৰ প্ৰকৃত নাম ৰেৱতীমোহন দত্ত চৌধুৰী। তেখেতে ১৯২৩ চনত অবিভক্ত গোৱালপাৰা জিলাৰ গৌৰীপুৰত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰি তেখেতে অসম ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজত অধ্যাপনা কৰে। তেখেতৰ প্ৰকাশিত পুথি— 'বাস্তৱ', 'কোনো ক্ষোভ নাই', 'সমুদ্ৰতীৰ', 'শীলভদ্ৰৰ কুৰিটা গল্প', 'বিশ্বাস'। অন্যান্য গল্পৰ ভিতৰত— 'তৰ্পণ', 'উত্তৰণ', 'আগমনিৰ ঘাট', 'আঁহতগুৰি', 'অনুসন্ধান', 'মধুপুৰ বহুদূৰ', 'আকৌ মধুপুৰ', 'মেজাজ' আদি উল্লেখযোগ্য। ১৯৯৪ চনত 'মধুপুৰ বহুদূৰ' গল্প সংকলনখনৰ বাবে তেখেতে সাহিত্য অকাদেমি বঁটা লাভ কৰে। শীলভদ্ৰৰ গল্পৰ ভাষা সহজ-সৰল যদিও সৃষ্টিৰাজিত অভিজ্ঞতাৰ এক বৈচিত্ৰ্যময় চিত্ৰকল্প ফুটি উঠিছে। অতীত বিধুৰতা আৰু মানৱীয় মূল্যবোধসমূহক পোহৰাই তোলাই হ'ল তেখেতৰ গল্পৰাজিৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। ২০০৮ চনৰ ২৯ ফেব্ৰুৱাৰীত শীলভদ্ৰৰ দেহাৱসান ঘটে।

ক্ৰিয়া-কলাপ

ক—পাঠভিত্তিক ক্ৰিয়া

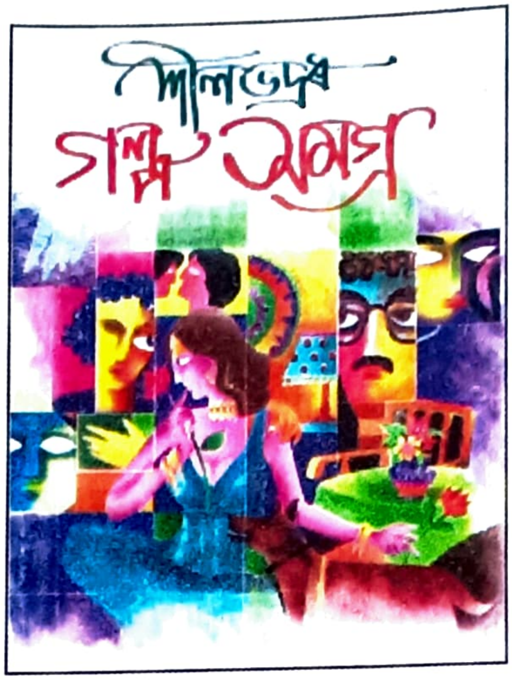

১। **'ভয়' গল্পটোৰ মূল কথাখিনি নিজৰ কথাৰে কোৱা।**

২। **উত্তৰ দিয়া।**

(ক) ৰবীনৰ চৌবিশ ঘন্টাৰ লগৰীয়া কোন?

(খ) ৰবীনৰ পৰিবাৰৰ নাম কি?

(গ) ফুটবল খেলি থাকোঁতে কোন ঢুকাল?

(ঘ) ৰবীন কেইটা সন্তানৰ পিতৃ?

(ঙ) জহীৰুদ্দিনৰ পেচা কি?

(চ) ফুৰিবলৈ ওলালে ৰবীনৰ কাৰ লগত তৰ্কাতৰ্কি হয়?

(ছ) পোনাহঁতে কি বলেৰে ক্ৰিকেট খেলিবলৈ বিচাৰে?

(জ) অফিচৰ কাম-কাজত ৰবীনে কিয় মন দিব নোৱাৰে?

৩। **চমু উত্তৰ দিয়া।**

(ক) কেনেকুৱা কথাই ৰবীনৰ মনত ভয়ৰ সৃষ্টি কৰে?

(খ) এদিন আবেলি অফিচৰ পৰা আহি ৰবীনৰ কিয় খং উঠিছিল?

(গ) মাজৰাতি ৰবীনে শোৱাৰ পৰা উঠি ক'লৈ যাবলৈ ওলাইছিল? তেওঁ ওলাই যোৱাৰ কাৰণ কি?

(ঘ) গল্পটো পঢ়ি ৰবীন আৰু ৰমলাৰ চিন্তাৰ মাজত ক'ত পাৰ্থক্য পাইছা?

৪। **কোনে, কাক, কেতিয়া কৈছিল লিখা।**

(ক) 'ইমান ভয়াতুৰ মানুহ মই জনমত দেখা নাই।'

(খ) 'হেৰা শুনিছা? কোনোবাই চিঞৰা যেন লাগিছে।'

(গ) 'আজি মই তাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ নগ'লে কালিলৈ মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোন আহিব?'

৫। **দফাটো পঢ়া আৰু তাৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰশ্ন যুগুত কৰা।**

'কোলাহল জহীৰুদ্দিনৰ ঘৰৰ ফালৰ পৰা নহয় জানো? জহীৰুদ্দিনে এই চুবুৰীত ঘৰভাৰা লৈ থাকে, ওকালতি কৰে। ভদ্ৰ আৰু বিনয়ী ডেকা। চুবুৰীৰ সকলোৰে লগত ভাল। ভিন ঠাইৰ মানুহে জহীৰুদ্দিনৰ ঘৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহিছে নেকি?'

৬। **তলৰ বাক্যকেইশাৰীৰ অৰ্থ বুজাই লিখা।**

(ক) 'উচ্ছৃংখল জনতা দাৱানলৰ দৰে।'

(খ) 'দাৱানল সৃষ্টি কৰাৰ কাৰণে ফিৰিঙতি এটাই যথেষ্ট।'

(গ) 'বিভিন্ন ধৰ্ম, বিভিন্ন ভাষা, বিভিন্ন সম্প্ৰদায়, কিমান জাতি আৰু উপজাতি! অসংখ্য খণ্ডিত সত্তাৰ এয়েই অমোঘ পৰিণতি।'

৭। **'ভয়' গল্পটোৰ পৰা তোমাৰ জীৱনৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় কি কি কথা শিকিলা লিখা।**

৮। **তলৰ শব্দবোৰেৰে একোটাকৈ বাক্য গঠন কৰা।**

আওহতীয়া	সন্তৰ্পণে	লানি নিছিগা	অন্যমনস্ক	অমোঘ
উচ্ছৃংখল	দাৱানল	ছাৰখাৰ	উৎকৰ্ণ	কোলাহল

খ—ভাষা অধ্যয়ন (ব্যাৱহাৰিক ব্যাকৰণ)

৯। **তলত দিয়া দফাটো যতি চিন ব্যৱহাৰ কৰি পুনৰ লিখা।**

মানুহৰ সুখ শান্তিৰ এক প্ৰধান অন্তৰায় হৈছে ক্ৰোধ কলা-কৃষ্টিৰ প্ৰতি আকৰ্ষণে সেই ক্ৰো নাশ কৰি মানুহৰ মনৰ কোমল প্ৰবৃত্তিসমূহ জগাই তোলে সেই কাৰণে এটা পৰিয়াল খেল ধেমালি নাচ গান আদিৰ প্ৰতি থকা ৰাপ আদৰ আৰু পৰিৱেশৰ পৰা সেই পৰিয়াল থকা সুখ শান্তিৰ উমান পাব পাৰি মাঘৰ বিহুত মেজি সজা ভোজ ভাত খোৱা হৈ গুদু ঢোপ খেল ঢোল পেঁপা গগনাৰ তালে তালে বিহু নচা আৰু দেৱালী আদি উৎসৱত মানুহে সমূহীয়াভাৱে মনৰ আনন্দকে প্ৰকাশ কৰে

১০। **তলৰ আঁচ টনা শব্দবিলাকত কি কি বিভক্তি যুক্ত হৈছে লিখা।**

(ক) নৰ্দমালৈ নামি গ'লেহে হ'ব।

(খ) কিছুদিনৰ পৰা পোনাহঁতেও ক্ৰিকেট খেলাত ধৰিছে।

(গ) অফিচত কাম কৰি থাকিও হঠাতে ৰবীনৰ বুকুখন ধৰ্‌ফৰাই উঠে।

(ঘ) আজি মই তাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ নগ'লে কালিলৈ মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ৰক্ষা কৰিবলৈ কোন আহিব?

১১। **ভাব বহলাই লিখা।**

(ক) অতিমাত্ৰা সকলোৰে বেয়া।

(খ) ফিৰিঙতিৰ পৰা খাণ্ডৱদাহ হয়।

১২। **(ক) তলত দিয়া শব্দবোৰৰ সন্ধি ভাঙা আৰু পাতা।**

ভাবাৱেগ, পৰীক্ষা, নিশব্দ, ভয়াতুৰ, যথেষ্ট।

(খ) উৎ + শৃঙ্খল, উৎ + শ্বাস, সম্‌ + মুখ, নিঃ + চিন্ত, শিৰঃ + ছেদ।

গ—জ্ঞান সম্প্ৰসাৰণ

জানো আহা

সাধু আৰু চুটিগল্পৰ পাৰ্থক্য — সাধুৰ জগতখন কৃত্ৰিম জগত য'ত গছ-গছনি, জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিৰিকটি আদিয়ে মানুহৰ দৰে কথা কৈ আনন্দৰ খোৰাক যোগায়। সাধু কথা কাল্পনিক আৰু অলৌকিক। সাধুৰ পৰিসৰ বিস্তৃত। কল্পনাৰ সহায়ত ইয়াৰ কাহিনী বিস্তৃত কৰিব পাৰি। ইয়াৰ ভাষা সহজ-সৰল, মন পৰশা। সাধুত বাস্তৱ জীৱনৰ প্ৰতিফলন নঘটে। ই নীতি বচন, উপদেশ, পৰামৰ্শ দি নৈতিক দিশ গঠনত সহায় কৰে। সাধুৱে মানুহৰ, বিশেষকৈ শিশুসকলৰ চিন্তা, কল্পনা শক্তিৰ বিকাশ ঘটাই ভাষা শিকনত সহায় কৰে।

চুটিগল্প আধুনিক যুগৰ সৃষ্টি। চুটিগল্প বাস্তৱ জীৱনৰ প্ৰতিফলন। ইয়াৰ পৰিসীমা সময়ৰ জোখ-মাখেৰে নিৰ্ণয় কৰিব নোৱাৰি। চুটিগল্পৰ উপস্থাপন বৈচিত্ৰ্যময় আৰু সমাপ্তি ইংগিতপূৰ্ণ হয়। হ্ৰস্বতা চুটিগল্পৰ প্ৰধান লক্ষণ। কম সময়তে আৰু কম আয়াসতে চিত্তাকৰ্ষক কৰিব পৰাটো চুটি গল্পৰ আন এটা বৈশিষ্ট্য। চুটিগল্পৰ বিষয়বস্তুৰ পৰিসৰ সীমিত। শেষ হৈয়ো যেন শেষ নোহোৱা আভাসেৰে চুটিগল্পই আমাক আমোদ দিয়ে। উল্লেখযোগ্য যে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা অসমীয়া চুটি গল্পৰ জনক।

১৩। (ক) সাধুকথা আৰু চুটিগল্পৰ মাজত থকা পাৰ্থক্য লিখা।
(খ) সাধুকথাৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ লিখা।
(গ) চুটিগল্পৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ লিখা।
(ঘ) অসমীয়া চুটিগল্পৰ জনক কোন?
(ঙ) শীলভদ্ৰৰ প্ৰকৃত নাম কি?
(ঙ) তেখেতৰ জন্ম ক'ত হৈছিল?
(চ) শীলভদ্ৰই কোনখন গল্পসংকলনৰ বাবে সাহিত্য অকাদেমি বঁটা লাভ কৰে ?
(ছ) শীলভদ্ৰৰ কোন চনত মৃত্যু হৈছিল?

১৪। হঠাৎ আমি বহি থকা শ্ৰেণীকোঠাটো কঁপি উঠিল। আমি সকলোৱে আতংকিত হৈ শ্ৰেণীৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিলোঁ। দুই-এজনৰ তৎ মৎ হেৰাল।
— ওপৰৰ বাক্যসমূহ পঢ়া আৰু সেই বাক্যসমূহৰ আলমত চুটিগল্পৰ দুই-এটা বৈশিষ্ট্য প্ৰকাশ হোৱাকৈ চুটিগল্প এটা লিখিবলৈ যত্ন কৰা।

☞ *প্ৰয়োজনবোধে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক চুটিগল্পটো লিখাত সহায় কৰিব।*

ঘ— প্ৰকল্প

১৫। প্ৰসিদ্ধ অসমীয়া চুটিগল্পকাৰসকলৰ ভিতৰৰ পাঁচজনৰ নাম সংগ্ৰহ কৰা আৰু তেওঁলোকৰ যিকোনো এজনৰ এটা গল্প চমুকৈ লিখা।

পাঠ ৯

পাঠটোৰ পৰা আহৰণ কৰিবলগীয়া অৰ্হতা

- গল্পটো শুদ্ধ উচ্চাৰণেৰে পঢ়ি বুজি নিজৰ কথাৰে ক'ব পৰা
- চুটিগল্প পঢ়াৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হোৱা
- পাঠভিত্তিক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব পৰা
- শব্দৰ অৰ্থ জনা
- প্ৰশ্ন যুগুত কৰিব পৰা
- ভাব বহলাই লিখিব পৰা
- অৰ্থ লিখি বাক্য ৰচনা কৰিব পৰা
- যতি চিনৰ ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা
- বিভক্তিযুক্ত শব্দ বাছি উলিয়াব পৰা
- সন্ধি ভাঙিব আৰু জোৰা লগাব পৰা
- শীলভদ্ৰৰ বিষয়ে জনা
- সাধু আৰু চুটিগল্পৰ পাৰ্থক্য বুজি পোৱা
- চুটিগল্পৰ বৈশিষ্ট্য প্ৰকাশ হোৱাকৈ গল্প লিখিব পৰা
- চুটিগল্পকাৰৰ নাম জানি লিখিব পৰা

শিকাৰুৰ পাঠভিত্তিক অৰ্হতাৰ মূল্যায়ন

চুটিগল্প	গল্প পঢ়ি গল্পৰ কথাখিনি নিজৰ কথাৰে ক'ব পৰা	পাঠভিত্তিক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব পৰা	দফা পঢ়ি প্ৰশ্ন প্ৰস্তুত কৰিব পৰা	বিভিন্ন চুটিগল্প পঢ়িব পৰা		
ভাষা অধ্যয়ন (ব্যাৱহাৰিক ব্যাকৰণ)	বিভক্তিযুক্ত শব্দ বাছি উলিয়াব পৰা	ভাব বহলাই লিখিব পৰা	সন্ধি ভাঙিব আৰু গঠন কৰিব পৰা	যতি, বিৰাম চিন ব্যৱহাৰ কৰিব জনা		
জ্ঞান সম্প্ৰসাৰণ	সাধু আৰু চুটিগল্পৰ পাৰ্থক্য বুজিব পৰা	সাধু আৰু চুটিগল্পৰ বৈশিষ্ট্য সম্বন্ধে জনা	চুটিগল্পৰ বৈশিষ্ট্য প্ৰকাশ হোৱাকৈ গল্প লিখিব পৰা	শীলভদ্ৰৰ বিষয়ে জনা আৰু লিখিব পৰা		
প্ৰকল্প	চুটিগল্পকাৰৰ নাম সংগ্ৰহ কৰি লিখিব পৰা	আগে লিখা চুটিগল্প পঢ়ি নিজৰ কথাৰে চমুকৈ লিখিব পৰা				

অৰ্হতা আয়ত্ত হ'লে ওপৰৰ তালিকাখনৰ তলৰ খালী ঘৰত ✓ চিন দিব আৰু নহ'লে × চিন দিব। অৰ্হতা আয়ত্ত নোহোৱা শিকাৰুক অতিৰিক্তভাৱে শিকাই পুনৰ মূল্যায়ন কৰিব।